

TOT AIXÒ QUE VOLIES GUARDAR-TE, DE QUI SERÀ?

HANS URS VON BALTHASAR

A l'evangeli d'avui Jesús distingeix entre ser i tenir. Ser és la vida i l'existència de l'home, tenir són les possessions grans o petites que li permeten continuar vivint. L'advertència de Jesús consisteix simplement en això: que l'home no ha de convertir el mitjà en un fi, ni identificar el significat del seu ésser amb l'augment dels seus mitjans. L'absurditat d'aquesta identificació salta als ulls quan es considera no solament la mort de l'home, sinó que aquest ha de respondre de la seva vida davant de Déu. Tot i que això no és encara clar en el paral·lel veterotestamentari, i encara que Jesús planteji la pregunta: «tot això que volies guardar-te (quan et moris), de qui serà?». Aquesta qüestió no constitueix el centre per a ell, sinó aquesta altra: «No amuntegueu tresors aquí a la terra, on les arnes i els corcs els fan malbé... Reuniu tresors al cel». Per tant, sabem que davant de Déu el que té importància no és la quantitat del tenir sinó la qualitat del que hom és. Això es fa evident per damunt de tot per mitjà del mot *si*. El qui vol tenir, amuntega riqueses per a *si* mateix; el qui té un ésser de gran valor, renuncia a aquest *per a si mateix* i pensa en el seu ésser prop de Déu. Déu és el tresor. «On tens el tresor, hi tindràs el cor». Si Déu és el nostre tresor, llavors hem d'estar íntimament convençuts que la riquesa infinita de Déu consisteix en la seva entrega i la seva autoalienació, és a dir, el contrari de la voluntat de tenir.

Cohèlet ens fa comprendre com és d'absurd que els béns que un home ha aconseguït amb la seva habilitat i el seu encert puguin ser heretats a la seva mort, per un gandul. D'aquesta manera en l'esforç permanent pels béns passatgers hi ha com una mena de contradicció que es renova a cada generació següent, mostrant així clarament la vanitat de tota voluntat terrenal de tenir.

Sant Pau ens diu: «Estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra». Però allò que és de dalt no són els tresors, els mèrits o les recompenses que nosaltres hem amuntegat allà dalt, sinó simplement *Crist*. Ell és *la nostra vida*, la veritat del nostre ésser, ja que tot el que som en Déu i per a Déu ho som gràcies a ell, ho som precisament en ell, «en qui hi ha amagats tots els tresors». «Manteniu-vos arrelats en ell», ens aconsella l'apòstol, encara que amb això el sentit essencial de la nostra vida romanguí amagat als ulls del món. Hem de *fer morir* totes les formes de la voluntat de tenir, enumerades per l'apòstol, i que no són sinó diverses variants del desig de tenir, per tal de ser en Crist; i aquesta mort és en veritat un naixement: «revestir-nos d'una nova condició», arribar a ser homes nous. En aquesta nova condició desapareixen les divisions que limiten la manera de ser de l'home a la terra («esclaus o lliures»), mentre que totes les coses valuoses que tenim en la nostra singularitat (Pau ho anomena carisma) contribueixen a la formació de la plenitud definitiva de Crist.